

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Skjalde-Blik paa Danmarks Stjerne i Sølv-Bryllups og Kronings-Aaret 1840

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 61. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1840_678-txt-shoot-idm1780/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

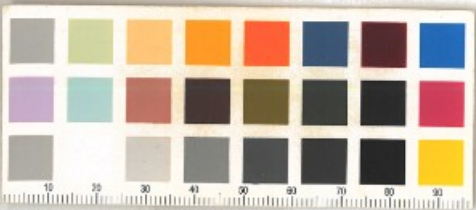
Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

lene tænkt, de kunde tilegne sig Israels Fortrin og Fortjættelser for dette Liv, saa deres Konger kunde være som David, deres Sængere som han og Haph, deres Prædikanter som Profeterne og Herrens Forløber hos dem som Doberen, der af Moders Liv var fyldt med den Hellig-Aand. Der saar skrevet: Israel er Hans Hærsefælde og Han har ikke saa gjort ved noget andet Folk, og vil vi ikke troe det, men som Folk satte os ved Siden af Israel, da tænkte vi kun forglæved efter hvad vi umulig kan naae, og gaae Slip ad vor beskaftede Deel; men vil vi noies med Hans Naade, hvis Kraft fuldkommes i vor Stræbelighed, da opvækker Han hos os den Aand, som fra Aridsid var over vore store Mand, Konger og Lovgivere, Helte og Sængere, saa baade vi og vort Modersmaal udvikles til Alt hvad vi af Naturen er stiftede til, og hvor da Længslerne er for dybe til derved at opfyldes, vil Dret findes opladt for det store Evangelium, og Hjertet forberedt til at satte det evige Liv, som Guds Naadegave i Christo til Alle som troe, uden Forskiel paa Jøder og Græker, Elyther og Barbarer.

Og see, m. B. Dette er aabenbar begyndt at see, for vi vidste det, thi ligesom Aandernes Aand, der udgiedes over Apostlerne, kiendtes derpaa at Han havde alle Tungemaal i sin Magt, saaledes kiendes hvert Folks Aand derpaa at han har dets Modersmaal i sin Magt, og saa vist derfor som vort Modersmaal, gennem mange Aarhundreder forsonet og foragtet og til aandeligt Brug næsten aldeles dødt og magtesløst, i den sidste Tid er levet op og udfolder

daglig mere af sin Dybde, Rigdom og Slæmhed, udtrykker bestandig bedre og mere levende det Høie og Dybe, saa Folket soles at det indtales med deres Tungge, saavist er ogsaa Fædrenes Aand kommet over os, og er Sjælen i alle vore Bestræbelser for at vække og styrke Folkelivet, og i al vor Kamp med det Fremmede, der under Aandens Fraværelse og Folkeføden indtrængte eller indfug sig i Tungemaal og Tankegang, Sæder, Love og Indretninger. Og her see vi ret, hvor inderlig vi maae bede Gud om at lade Folkets Aand komme styrk over Kongen og hvile stadig paa Ham; thi det er umulig andet end at et Folk maa soles sig oplivet, vederkøbet og inderlig frydet ved at tiltales af sin Aand, og var nu Riget saa ulykkeligt at faae en Konge, som ei beskaftedes deraf, ei elskede dets Modersmaal, og ei stræbte at læmpe Landets Love og Indretninger og hele sin Regjering efter Folkets Hjerter, da kunde vel de Christne, som har fundet en evig Trost, give sig tilfreds, og et Folk saa roligt som det Danske noies med at fulle, men livet var dog forbitret, Aarlighed og Enighed mellem Folket og saadan en Konge umulig. Nu derimod, da Himlens Gud, efter en gammel Konge, hvis Hjerter var som Folkets Hjerter, i hvis Dage Fædrenes Aand gienføble Modersmaalet og Folkelivet, og hvis høilovlige Ihukommelse derfor skal være udbødelig hos os og blomstre til Betsignelse fra Slægt til Slægt, da Himlens Gud efter ham gav os en Hjerter af den samme Rod og Stamme, i fuldmoden Manddoms-Alder, opfødt blandt os, fortrolig med vort Modersmaal i al den Fylde, Dybde og

Deiligbed, det endnu har aabenbaret, og derhos udrustet med sjeldne kongelige Egenheder, og da Han paa sin Kronings-Dag opmuntre os til at ifhemme Hans herlige Bøn, at Gud vil salve Ham til en Konge i Danmark efter sit Hjerte, ligesom Davids var det i Israels Land og i sin Tid, og at Herrens Aand maa komme styrk over Ham fra denne Dag og fremdeles; nu kan vi gjøre den Bøn med Glæde, som vi under ingen Omstændighed maatte forfömt; thi nu er Bønshørelsen vis, nu vil Herren staake vort Modersmaal og Alt hvad der er i Folkets gode Aand, en Nyaa restid paa Marken, som skal spørges vidt og vare længe, vi vil haabe, saa længe Verden staaer.

Og naar kun det stæer, naar Gud lader den Aand, Han dertil har bestillet, oplive og ledsage os, og hyle paa vor Konge, saa Han bliver som en Guds Engel for vore Dine, da var det i Grunden det Samme, hvor dunkelt det end forekom os, thi vi er jo dog ikke saadanne Daarer, at vi vilde vrage Liv og Lykke, fordi vi ikke begribe eller kan forklare os dem, og er vi virkelig floge, da maae vi indsee, at Livet, naar det lykkelig fortætties, omsider vil klare sig selv; men da vort Føleliv ei er noget Nyt men Udgammelt, maa det derfor ogsaa i en vis Grad have klaret sig og aabenbaret af hvad Mod det randt, og af hvad Aand det fødtes, og Gud har sagt eensgang for alle at „Lyset er godt,“ saa i alt det Lys, Han tænder, vil vi fryde os. Vi sige derfor trostigt, at baade det yndige Forhold, der i Danmark findes mellem det Følelige og det Christelige, og den selv-

